

प्रतिदिन दैनिक अब ई-पेपरमा पनि : www.pratidindaily.com

सम्पादकीय

असुरक्षाको भाव

गत भदौ २३-२४ को जेनजी आन्दोलनपछि मुलुकमा असुरक्षाको भाव बढेको छ। मुलुकमा लगानीको वातावरण मात्र बिग्रिएको छैन, यही जीविका गर्न सकिन्छ वा सकिँदैन भन्ने अवस्था सिर्जना भएको छ। व्यक्तिको सम्पत्तिमाथि सजिलै आक्रमण गर्न सकिने र आक्रमणकारीले उन्मुक्ति पाउने अवस्था आउनु आफैँमा खतरनाक स्थिति हो। अमेरिकाजस्तो विकसित मुलुक पनि आपराधिक पृष्ठभूमिका व्यक्तिसँग अत्यन्त सशक्त हुन्छ। तिनलाई जथाभावी गर्न नदिने मात्र होइन, विदेशी मूलको भए त्यत्तै फिर्ता पठाइदिने अवस्थासमेत हुन्छ। हामीकहाँ भने आपराधिक पृष्ठभूमिका व्यक्तिले समेत सहजै आफ्ना गतिविधि गर्न पाउने अवस्था रहेको छ। जेलबाट कैदी भागेका छन्। सुरक्षा निकायका बन्दुक र गोली लुटिएका छन्। यसरी भागेका व्यक्तिले विभिन्न घटना गराइसकेका छन्। भोलिका दिनमा यस्ता आपराधिक पृष्ठभूमिका व्यक्ति कारबाहीमा नपर्दा के स्थिति आउने हो भन्न सकिन्ना यो अवस्थालाई ध्यानमा राखेर सुरक्षा निकायले मनोबल बढाउन अत्यन्त आवश्यक भएको देखिएको छ। सुशीला कार्की नेतृत्वको अन्तरिम सरकारले यस दिशामा पनि आफूलाई क्रियाशील गराउनुपर्ने अवस्था छ। आन्दोलनको आँधीबेहरीले हटाएको केपी शर्मा ओली नेतृत्वको सरकारले सुरक्षा चुनौतीलाई राम्ररी ध्यान दिन सकेना तत्कालीन प्रधानमन्त्री ओलीलाई सुरक्षा निकायले दिएका सूचनालाई बेवास्ता गरेका सन्दर्भ चर्चा पनि यतिबेला भइरहेका छन्। प्रधानमन्त्रीलाई स्वाभाविक रूपमा सुरक्षा निकायका जासूसी सूचना प्राप्त हुन्छन्। तिनलाई बेल्मै अध्ययन गरेर आवश्यक सुरक्षा व्यवस्था मिलाउन नसकिने होइन। एउटा आन्दोलनलाई राम्ररी व्यवस्थित गर्न नसक्दा देशका मुख्यालय, न्यायालय, व्यवस्थापिका र प्रहरी कार्यालय खरानी भएका छन्। यसले आम नागरिकमा सुरक्षासम्बन्धी गम्भीर अविश्वास उत्पन्न भएको छ। कुनै पनि बेला कसैमाथि पनि आक्रमण हुन सक्छ भन्ने त्रासदीपूर्ण वातावरण बन्नु आफैँमा राम्रो पक्ष होइन।

देश बन्लाई धेरै पक्ष आवश्यक हुन्छन्। संस्थाहरू निर्माण हुनुपर्छ। सुरक्षा व्यवस्था बलियो हुनुपर्छ। नागरिकका आवाज सुन्न सक्ने संयन्त्र तयार हुनुपर्छ। प्रत्येक समाजमा अन्तर्निहित द्वन्द्व हुन्छन्, तिनलाई समयमै पहिचान गर्ने र समाधान गर्ने क्षमता हुनुपर्छ । हाम्रो मुलुकमा भ्रष्टाचार व्याप्त रहेको जानकारी यहीँका सञ्चार माध्यमले दिएका हुन्। त्यसलाई समयमै छानबिन गरी कारबाही गर्न राज्यका संयन्त्र तत्पर भएका भए जेनजी आन्दोलनका ताममा यत्रो क्षति हुन पाउने थिएन। राज्यका सबै निकायले आआफ्नो ठाउँबाट इमानदारीपूर्वक काम गर्नुपर्छ भन्ने सिकाइ पनि यसपटक भएकै हुनुपर्छ।

• मनोहर घिमिरे

गरिबी विशेषतः अल्पविकसित र विकासशील देशको प्रमुख सामाजिक समस्या हो । गरिबीका कारण विश्वका धेरै जनसंख्या विभिन्न अवसरबाट वञ्चित छन् । जसका कारण देशको आर्थिक सामाजिक विकास प्रभावित भएको छ । अल्पविकसित र विकासशील देशले गरिबी निवारणलाई प्रमुख उद्देश्य राखी विभिन्न कार्यक्रम सञ्चालन गर्दै आएका छन् तर पनि अपेक्षित प्रगति भएको देखिन्न । संयुक्त राष्ट्रसंघले सन् १९९२ मा हरेक वर्षको अक्टोबर १७ लाई अन्तर्राष्ट्रिय गरिबी निवारण दिवस घोषणा गरे अनुसार हरेक वर्ष यो दिनलाई विश्वभर अन्तर्राष्ट्रिय गरिबी निवारण दिवसका रूपमा मनाइँदै आएको छ ।

गरिबी एक बहुआयामिक विषय हो । संयुक्त राष्ट्रसंघका अनुसार गरिबी भनेको मानवीय अस्तित्वका लागि आवश्यक चयन क्षमताको अभाव र अवसरबाट वञ्चित्वी हो । विश्व प्रसिद्ध अर्थशास्त्री अमर्त्य सेनका अनुसार गरिबी भनेको मानवीय आवश्यकता पूरा गर्न सामर्थ्य नभएको अवस्था हो । राष्ट्रसङ्घका महासचिव एन्टेनियो गुटेर्रसले गरिबी व्यक्तिगत असफलता होइन, यो एक प्रणालीगत असफलता हो- मर्यादा र मानव अधिकारको अस्वीकार हो भनेका छन् । गरिबी निवारण नीति, २०७६ ले गरिबीलाई विभिन्न दृष्टिकोणबाट परिभाषित गरेको छ । निरपेक्ष गरिबी भनाले आधारभूत मानवीय आवश्यकताका वस्तु, क्षमता र सेवाबाट विमुख हुने अवस्थामा जीवनयापन गर्न वाध्य भएको स्थितिलाई जनाउने छ । यस अन्तर्गत खाद्य पदार्थ र पोषणको अवस्था, शुद्ध पिउने पानी, सरसफाइसम्बन्धी आधारभूत सुविधा, आधारभूत स्वास्थ्य, सुरक्षित बासस्थान, शिक्षा र आधारभूत सूचनाको उपलब्धता, आदि पर्छन् । यस्तै, उपभोगको आधारमा गरिबी भनाले आव २०६६/६७ को मूल्यामा वार्षिक १९,२६१ भन्दा कम उपभोग गर्ने अवस्थालाई जनाउनेछ ।

• अंशु भुसाल

भ्रष्टाचार, बेथिति, सुशासन तथा पारदर्शिताका लागि जेनजीले आन्दोलन गर्दा सरकारले घुँडा टेक्नु पर्‍यो । राष्ट्रले विभिन्न आन्दोलन देखेको छ तर अहिलेको जस्तो बीभत्स पक्कै देखेको थिएन होला । ठुईँ दिनको प्रदर्शनमा ७६ जनाको मृत्यु भयो र धेरै सरकारी तथा निजी संरचनामाथि तोडफोड र आगजनीसमेत भयो । कम उमेरका भनिएका जेनजीको आन्दोलनले देशमा मात्र नभएर विश्वलाई नै भस्काएको छ । यद्यपि यो आन्दोलन वा विद्रोह वा तवाही के हो भन्ने बारेमा मतान्तर पक्कै छ । पहिलो दिनको सुरुवात आन्दोलनका रूपमा भएको थियो ।

बेला बखतमा हुने आन्दोलनले विभिन्न राजनीतिक तथा सामाजिक मुद्दाको सुनुवाइ भएको पाइन्छ । जब कुनै विषयले धेरै मानिसमा प्रभाव पारेको हुन्छ तर सत्ताले त्यसको बारेमा कुनै उचित कदम उठाउँदैन, सरकार वा सम्बन्धित निकायले बेवास्ता गर्छ तब तब विरोध, आन्दोलन र विद्रोहका कार्यक्रम हुने गर्छन् ।

इतिहासको पाना पल्टाउने हो भने पहिलो विद्यार्थी आन्दोलन, ‘जयतु संस्कृतम् आन्दोलन’ (असार १, २००४) (१५ जुन १९४७) हो । ‘जयतु संस्कृतम्’ अर्थात् संस्कृतको जय होस् । अहिले पूजापाठ र कर्मकाण्डमा मात्र सीमित रहेको संस्कृत भाषा कुनै बेला, नेपालको बोलीचालीको भाषा नै

नेपालमा गरिबीको रेखामुनिको जनसङ्ख्या उल्लेखनीय नै छ । मुलुकमा पहिलो पञ्चवर्षीय योजना (२०१३-२०१८) देखि नै गरिबी निवारणलाई विशेष ध्यान दिई कार्यक्रम सञ्चालन हुँदै आएको छ । आठौँ योजनादेखि गरिबी निवारणलाई विशेष महत्त्व दिई देशभर आर्थिक सामाजिक कार्यक्रम सञ्चालन गरिँदै आएको छ । सरकारले लिएका गरिबी निवारणका नीतिका कारण गरिबीको संख्यामा केही कमी आएको छ तर अपेक्षाकृत ढक्कल घट्न भने सकेको छैन । हाल २०.२७ जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि रहेका छन् ।

गरिबी मापन

नेपालमा मौद्रिक गरिबी मापनको कार्य लामो समयदेखि भइरहेको छ । यो एक प्राविधिक विषय हो । राष्ट्रिय तथ्याङ्क कार्यालय (साविक केन्द्रीय तथ्याङ्क विभाग) ले अन्तर्राष्ट्रिय रूपमा प्रचलित विधि र तरिकाबाट विक्रम संवत् २०५२/५३ बाट गरिबीमापनको कार्य गर्दै आएको छ । जनताको जीवनस्तर मापनका लागि विश्व बैङ्कले विकास गरेको जीवनस्तर मापन विधि अनुसार गरिने नेपाल जीवनस्तर सर्वेक्षणबाट सङ्कलित खाद्य तथा गैरखाद्य वस्तुमा परिवारले गरेको उपभोगको खर्चको आधारमा गरिबी मापन गरिन्छ । आमादानीको आधारमा गरिबी मापन हाम्रो जस्ता विकासशील देशमा वस्तुपरक नहुने भएकाले आम्दानीको साटो उपभोग अर्थात् खर्चका आधारमा गरिबी मापन गरिन्छ । हाम्रो जस्ता अन्य देशमा समेत यही विधिको प्रयोगबाट गरिबी मापनको कार्य हुँदै आएको छ । सर्वेक्षणबाट जिल्ला र स्थानीय तहको गरिबी अनुमान सिर्दै गर्न नसकिने भएकाले सर्वेक्षण र गणना वा अन्य स्रोतबाट प्राप्त तथ्याङ्कलाई एकीकृत गरी लघु क्षेत्र अनुमान विधिबाट जिल्ला र स्थानीय तहको गरिबी अनुमान गर्ने गरिन्छ ।

नेपाल सरकारले गरिब परिवार पहिचान परिचयपत्र वितरण कार्यक्रममा पनि मौद्रिक गरिबी मापनको विधिलाई नै मुख्य आधार बनाएको छ । पछिल्ला केही वर्षदेखि मौद्रिक गरिबी मापनबाहेक बहुआयामिक गरिबी मापन पनि गर्ने गरिएको छ ।

लागत विधिको प्रयोग

नेपालमा जनताको जीवनस्तर मापन गरी देशमा गरिबीको अवस्था थाहा पाउन घरपरिवारको समृद्धिसँग सम्बन्धित घरपरिवारको उपभोग, आय, आवास तथा सुविधाको उपभोग, शिक्षा, स्वास्थ्य, रोजगारी, बचत तथा ऋण, विप्रेषण सेवा, सुविधामा पहुँच, आदि विषय समावेश गरिएको बहुविषययुक्त नेपाल जीवनस्तर सर्वेक्षण पहिलो पटक २०५२/५३, दोस्रो पटक २०६०/६१, तेस्रो पटक २०६६/६७ र चौथो पटक २०७९/८० मा गरी हालसम्म चार पटक सञ्चालन गरी गरिबीको मापन गरिएको छ । नेपालमा मौद्रिक गरिबी मापन गर्न आधारभूत आवश्यकताको लागत विधिको प्रयोग गरिन्छ । यस विधिमा सर्वप्रथम प्रत्येक व्यक्तिलाई न्यूनतम जीवन निर्वाह गर्न आवश्यक खाद्य वस्तुको खर्च अनुमान गरिन्छ । यसको आधारमा शिक्षा, आवास, मनोरञ्जनलगायतका आवश्यक गैरखाद्य खर्चको अनुमान निकालिन्छ ।

खाद्य र गैरखाद्य खर्चको अनुमान जोडी गरिबीको रेखा निर्धारण गरिन्छ । यसरी निर्धारण गरिएको गरिबीको रेखाभन्दा कम खर्च गर्ने व्यक्तिलाई गरिब मानिन्छ भने रेखाको बराबर र बढी खर्च गर्नेलाई गरिब मानिँदैन । वस्तु उपभोगको प्रवृत्तिमा परिवर्तन हुँदै गर्दा खाद्यवस्तुको डालोसमेत समय समयमा परिवर्तन गर्ने गरिएको छ । यस अनुसार गरिबीको रेखा पनि समय समयमा परिवर्तन गर्ने गरिन्छ । पछिल्लो पटक गरिबी अनुमान गर्दा गरिबीको रेखा ७२,९०८ रुपियाँ निर्धारण गरिएको छ । यो भनेको प्रतिव्यक्ति प्रतिवर्ष आवश्यक न्यूनतम उपभोग खर्च ७२,९०८ रुपियाँ रहेको छ । कुनै व्यक्तिले वार्षिक यसभन्दा कम खर्च गर्छ भने उसलाई गरिब अन्तर्गत वर्गीकरण गरिन्छ । २०६६/६७ मा यस्तो गरिबीको रेखा १९,२६१ रुपियाँ रहेको थियो । हालको नयाँ गरिबी रेखा अनुसार खाद्य गरिबीको रेखा ३५,०२९ र गैरखाद्य गरिबीको रेखा ३७,८७९ रुपियाँ निर्धारण गरिएको छ ।

गरिबी रेखामुनिको जनसंख्या

राष्ट्रिय तथ्याङ्क कार्यालयले सार्वजनिक गरेको पछिल्लो गरिबीको नतिजा अनुसार नेपालमा २०.२७ प्रतिशत जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि

छ । करिब ६० लाख जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि छन् । क्षेत्रगत रूपमा हेर्दा सहरी क्षेत्रमा १८.३४ प्रतिशत र ग्रामीण क्षेत्रमा ६४.१६ प्रतिशत जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि छन् । सहरी क्षेत्र अन्तर्गत नगरपालिका र ग्रामीण क्षेत्र अन्तर्गत गाउँपालिका पर्छन् । गरिबीमा रहेको जनसंख्याको फैलावट हेर्दा सहरी क्षेत्रमा ६२.८६ प्रतिशत र ग्रामीण क्षेत्रमा ३७.१४ प्रतिशत छ । लिङ्गत रूपमा हेर्दा पुरुष परिवारमुली भएका घरपरिवारमध्ये २०.२७ प्रतिशत र महिला घरपरिवारमुली भएका मध्ये २०.२८ प्रतिशत घरपरिवार गरिबीको रेखामुनि छन् ।

गरिबीको विषमता सूचकाङ्क ४५.२ र गरिबीको गहनता १.४८ छ । असमानता मापनका लागि प्रयोग गरिने गिनी सूचकाङ्क ०.३० छ । यसको मान ० भएमा पूर्ण समानता र १ भएमा पूर्ण असमानता मानिन्छ । सहरी क्षेत्रको गिनी सूचकाङ्क ०.३० र ग्रामीण क्षेत्रको ०.२९ छ । ग्रामीण क्षेत्रको तुलनामा सहरी क्षेत्रमा उपभोगमा बढी असमानता देखिन्छ ।

बढी गरिबी सुदूरपश्चिम प्रदेशमा

प्रदेशगत रूपमा हेर्दा सुदूरपश्चिम प्रदेशमा सबैभन्दा बढी ३४.१६ प्रतिशत जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि छ भने सबैभन्दा कम गण्डकी प्रदेशमा ११.८८ प्रतिशत । कोशीमा १७.१९ प्रतिशत, मधेशमा २२.५३ प्रतिशत, बागमतीमा १२.५९ प्रतिशत, लुम्बिनीमा २४.३५ प्रतिशत र कर्णालीमा २६.६९ प्रतिशत जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि छ । राष्ट्रिय औसतभन्दा बढी गरिबीको दर सुदूरपश्चिम, कर्णाली, लुम्बिनी र मधेश प्रदेशमा रहेको छ । गरिबको जनसंख्याको फैलावट हेर्दा सबैभन्दा बढी मधेश प्रदेशमा रहेको छ । प्रदेशको सहरी र ग्रामीण क्षेत्र अनुसार गरिबीको विश्लेषण गर्दा सबैभन्दा बढी गरिबीको दर सुदूरपश्चिम प्रदेशको ग्रामीण क्षेत्रमा ४०.२१ प्रतिशत छ । सबैभन्दा कम काठमाडौँ उपत्यका सहरी क्षेत्रमा ७.३८ प्रतिशत रहेको छ ।

बहुआयामिक गरिबी मापन

पछिल्ला दिनमा गरिबीको मौद्रिक मापनले मात्र यथार्थ अवस्थाको बारेमा जानकारी

दिँदैन भनेर बहुआयामिक गरिबी मापनको अभ्यास पनि सुरु गरिएको छ । सन् २०१० मा पहिलो पटक यो मापन बेलायतको अक्सफोर्ड गरिबी तथा मानव विकास अभियान भन्ने संस्थाले प्रकाशन गरेको थियो र तत्पश्चात् नियमित यो कार्य हुँदै आएको छ । शिक्षा, स्वास्थ्य र जीवनस्तरका १० सूचकका आधारमा बहुआयामिक गरिबी मापन गरिन्छ । नेपालमा हालसम्म दुई पटक राष्ट्रिय योजना आयोगले बहुआयामिक गरिबी सम्बन्धी तथ्याङ्क सार्वजनिक गरेको छ । पछिल्लो पटक सन् २०२१ मा गरिएको बहुआयामिक गरिबी मापन अनुसार नेपालमा १७.४ प्रतिशत जनसंख्या बहुआयामिक गरिबीको रेखामुनि छ भने बहुआयामिक गरिबी सूचकाङ्क ०.०७४ छ । प्रदेशगत रूपमा हेर्दा बहुआयामिक गरिबी सबैभन्दा बढी कर्णाली प्रदेशमा ३९.४ प्रतिशत र सबैभन्दा कम बागमती प्रदेशमा ७ प्रतिशत छ । यस मापनमा राष्ट्रिय तथ्याङ्क कार्यालयबाट सञ्चालन गरिएको नेपाल बहुसूचक सर्वेक्षणको तथ्याङ्क प्रयोग गरिएको छ । सन् २०१८ मा पहिलो पटक प्रकाशित तथ्याङ्क अनुसार नेपालमा २८.६ प्रतिशत जनसङ्ख्या बहुआयामिक गरिबीको रेखामुनि रहेका थिए ।

दिगो विकास लक्ष्य र गरिबी

सन् २०१५ देखि २०३० सम्ममा पूरा गर्ने गरी विश्वव्यापी घोषणा भई कार्यान्वयनमा रहेको दिगो विकास लक्ष्यमा गरिबी निवारणलाई विशेष जोड दिइएको छ । दिगो विकासका १७ लक्ष्यमध्ये पहिलो लक्ष्यमा सबै प्रकाशका गरिबीलाई सबै ठाउँबाट अन्त्य गर्ने लक्ष्य राखिएको छ । यस अन्तर्गत सन् २०३० भित्रमा पूरा गर्नुपर्ने सात वटा विभिन्न परिमाणतात्मक गन्तव्य निर्धारण गरिएको छ । यसको प्राप्तिमा हाम्रो देशमा पनि प्राथमिकताका साथ काम भइरहेको छ ।

सरकारले लिएका लक्ष्य प्राप्तिमा सरकारी, निजी र सहकारी क्षेत्र समन्वयात्मक ढङ्गले अगाडि बढ्नु पर्छ । गरिबी निवारण चुनौतीपूर्ण कार्य भएकाले संघ प्रदेश र स्थानीय तह गरी तिने तहका सरकारले सघन रूपमा गरिब लक्षीत कार्यक्रम समन्वयात्मक ढङ्गले देशभर सञ्चालन गर्नु पर्छ । यसका लागि वैज्ञानिक सर्वेक्षण प्रणालीको विकास गर्नु जरुरी छ ।

विद्यार्थी आन्दोलनको अन्तर्य

थियो । धेरै घरपरिवारमा संस्कृतमा नै संवाद हुने गर्दथे । देशका विभिन्न स्थानमा भएका पाठशाला वा गुरुकुलहरूमा संस्कृत भाषाकै पढाइ हुन्थ्यो । व्याकरण, साहित्य, ज्योतिष शास्त्र, आयुर्वेदलगायत विविध विषयमा संस्कृतकै माध्यमबाट अध्ययन अध्यापन हुने गर्दथ्यो ।

नेपालमा राणाशासनको चरम दमनमा पनि संस्कृत पाठशालाका विद्यार्थीले सञ्गठित रूपमा आन्दोलन सुरु गरेका थिए । यसका प्रमुख आन्दोलनकारी पर्शुराम पोखरेल, पुर्णप्रसाद ब्राह्मण, श्रीभद्र शर्मा, कमलराज रेग्मी, रामप्रसाद न्यौपाने, राजेश्वर देवकोटा, गोकर्ण शास्त्रीलगायत थिए । विद्यार्थीको आन्दोलन १५ दिनसम्म चलेको थियो । नेपालको शैक्षिक तथा राजनीतिक आन्दोलनमा यस आन्दोलनलाई कोसेढुङ्गा मानिन्छ । ब्राह्मणको काम भनेको आचार्य हुनु थियो । त्यसैले राणाहरूले ब्राह्मणलाई पढ्न दिएर आफूहरूलाई ब्रह्म पापबाट बचाउने कोसिसका साथ तीनधारा पक्षशाला संस्कृत विद्यालयको स्थापना गरेका थिए ।

राणा शासनकालमा संस्कृत, धर्म र कर्मकाण्डको मात्र पढाइ हुन्थ्यो, जसको कारण विद्यार्थीको भविष्य सीमित भएको थियो । राणाका परिवारका सदस्यको दरबार हाइस्कुलमार्फत आधुनिक शिक्षामा पहुँच थियो । उनीहरूले शैक्षिक अवसर पाए र उच्च दर्जा हासिल गरे । सर्वसाधारणका सन्तानलाई दरबार हाइस्कुल नियन्त्रित थियो । संस्कृत पाठशालामा विषय सीमित भएकाले यस आन्दोलनको मुख्य उद्देश्य भनेको संस्कृतसहित अरु विषय पनि पढाइनुपर्ने भन्ने थियो ।

शैक्षिक असमानताविरुद्ध उठेको आवाजको सुरुवात त्यही तीनधारा पक्षशाला संस्कृत विद्यालयका विद्यार्थीले गरेका थिए भने यस आन्दोलनमा पछि रानीपोखरी नजिकको राजकीय संस्कृत विद्यालयका विद्यार्थी पनि समेत भए । तत्कालीन प्रधानमन्त्री पद्म शमशेरले ‘संस्कृत भाषा मृत भाषा भइसकेको’ अभिव्यक्ति दिएकैले आन्दोलन भएको थियो । शिक्षामा समान पहुँचका लागि विद्यार्थी राणाको अत्याचार र अन्यायको विरुद्ध एकजुट भए । राणा शासकले स्थापित गरेको शैक्षिक संस्थाबाट नै उनीहरूविरुद्ध सञ्गठित आवाज सुरु भयो ।

ब्रिटिस शासनले बनारसमा वाराणसेय संस्कृत विश्वविद्यालय (हाल सम्पूर्णानन्द संस्कृत विश्वविद्यालय) को स्थापना गरे, जहाँ कैयौँ नेपाली संस्कृत अध्ययन गर्ने प्रचलन थियो । बेलायती सत्ताको कारण नै त्यहाँको संस्कृत क्याम्पस तथा अन्य कलेजमा अङ्ग्रेजी तथा आधुनिक विषयको पठनपाठन हुन्थ्यो । नेपालीले त्यहाँलगायत सम्पूर्ण क्षेत्रमा ब्रिटिस सरकारले गरेको शैक्षिक विकासको बारेमा प्रत्यक्ष रूपमा देख्न र जान्न सुवर्ण अवसर पाए । त्यसैले ‘न्याय नपाए गोरखा जानु र विद्या नपाए बनारस जान’ भन्ने उखान एकबेला चलनचल्तीमा थियो ।

पाठ्यक्रममा अङ्ग्रेजी, गणित, भूगोल, इतिहास, अर्थशास्त्र हुन पर्‍यो भनेर विद्यार्थीले प्रधानमन्त्री पद्मशमशेरलाई मागपत्र बुझाएका थिए । सरकारले वास्ता गरेन र फलस्वरूप इतिहासको पानामा पहिलो विद्यार्थी आन्दोलन भयो । शैक्षिक तथा सामाजिक समानतासँगै राणाशासनविरुद्ध पनि नारा लाम्न थाल्यो

। आन्दोलन चर्किएपछि प्रधानमन्त्री पद्मशमशेरले माग पूरा गर्ने आश्वासन दिएकाले आन्दोलन रोकियो । प्रधान सेनापति मोहनशमशेर जङ्गबहादुर राणाले आन्दोलनमा संलग्न विद्यार्थीलाई पक्राउ तथा जेल चलान गरे । कैयौँ विद्यार्थीलाई देश निकाला गरे । ब्राह्मणलाई मृत्यु दण्ड दिनु धर्मविपरीत हुने भएकाले आन्दोलनरत विद्यार्थीले मृत्युदण्ड भोग्नु परेन ।

सामान्यता आन्दोलनभन्दा हामीले नारा जुलुस, तोडफोड बुझ्छौँ तर त्यस बेला विद्यार्थीले अध्यात्मको प्रयोग गरेर आन्दोलन गरे । श्रीमद् भागवत सप्ताह गरे, जसले गर्दा समुदायमा पुन र जनचेतना फैलाउन सहज र प्रभावकारी भयो । धार्मिक स्थानलाई सामाजिक रूपान्तरण ल्याउन प्रयोग गरे । संस्कृतलाई प्रोत्साहन गर्दै, शान्त तरिकाले शासन सत्तालाई चुनौती दिए । धर्म र शिक्षाको प्रयोग गरेर पनि आन्दोलन गर्न सकिन्छ भन्ने कुरा देखाए ।

छिमेकी राष्ट्र भारतमा बेलायती शासनविरुद्धको आवाज चर्किरहेको अवस्था थियो र भारत स्वतन्त्र हुने स्पष्ट थियो । बेलायती साम्राज्यको सहायताले टिकेको नेपालको राणा शासनमाथि प्रश्न खडा हुन थालेको थियो । छिमेकी राष्ट्रमा भएको राजनीतिक परिवर्तनले गर्दा नेपालीमा राजनीतिक चेतनाको विकास भयो । यस कारण जयतु संस्कृतम् आन्दोलनमा, भारतमा तत्कालीन समयमा भइरहेको आन्दोलनको प्रभाव थियो भन्न सकिन्छ ।

विसं १९९७ मा चार सहिद (शुक्रराज शास्त्री, धर्मभक्त माथेमा, दशरथ चन्द र गङ्गालाल श्रेष्ठ) लाई दिइएको फाँसीले, नेपाली जनतामा

राणा विरोधी भावना उकुसमुकस भइरहेको थियो । त्यसबेला पनि युवा उच्च शिक्षाका लागि बनारस, पटना जान्थे । त्यहाँ उनीहरूले प्रजातन्त्र, आफ्नो अधिकारको लडाईँको बारेमा बुझ्दै, जसले गर्दा उनीहरूलाई नेपालमा भइरहेको निरङ्कुश शासनबारेमा ज्ञान भयो । चीनमा माओत्सेतुङ को नेतृत्वमा कम्युनिस्ट क्रान्ति हुँदै थियो । राणा शासन अन्त्य भएको अवस्थामा नेपालमा चीनको प्रभाव पर्न सक्ने अवस्था सिर्जना हुन सक्ने र आफ्नो सुरक्षामा खतरा महसुस गरेको कारणले पनि भारतले नेपालमा भएको प्रजातान्त्रिक आन्दोलनलाई समर्थन गरेको थियो ।

नेपालमा बस्न, काम गर्न, पढ्न प्रतिबन्ध लगाए पछि निर्वासित आन्दोलनकारी बनारस गए । त्यसबेला निर्वासित भएका विश्वेश्वरप्रसाद कोइरालालगायतका नेतासँग उनीहरूको भेट भयो । भारत सन् १९४७को अगस्त १५ मा स्वतन्त्र भयो । त्यहाँको वातावरणले पनि निर्वासित विद्यार्थी तथा नेतालाई थप बल पुग्यो । नेपालमा प्रजातन्त्र ल्याउने आन्दोलनमा सक्रिय रूपमा लागे, फलस्वरूप १९५१ को क्रान्ति सम्भव भयो र राणा शासन अन्त्य ।

लोपोन्मुख हुँदै गइरहेको संस्कृत भाषाले नै स्वतन्त्रताको लडाइँको बिउ रोपेको थियो । त्यसले नेपाली समाजमा राजनीतिक चेतना फैलायो । राणा शासनमा संस्कृतका विद्यार्थीले देखाएको साहस अतुलनीय छ । शैक्षिक सुधार ल्याएर समाजमा समानता ल्याउन खोजेका उनीहरूले सयौँ वर्ष पुरानो राणा शासनको जग मात्र हल्लाएनन्, देशमा प्रजातन्त्र नै ल्याए । जेनजी पुस्ताले गरेको आन्दोलनका मालालाई बेवास्ता गरियो भने त्यसले दुर्घटना निम्त्याउन सक्छ ।

मनोबल जलेको प्रहरी र सुरक्षा संकटको भूमरी

• ज्योति किरण

नेपालमा हालै भएको 'जेनजी आन्दोलन' ले देशको राजनीतिक, सामाजिक र सुरक्षा परिदृश्यमा गम्भीर प्रश्नहरू खडा गरेको छ। विशेषगरी, आन्दोलनका क्रममा देशभरका प्रहरी चौकीहरूमा भएको आगजनी र दूलो भौतिक क्षतिले आन्तरिक सुरक्षा व्यवस्थापनमा नयाँ र जटिल चुनौतीहरू उत्पन्न गरेको छ। राजनीतिमा व्याप्त भ्रष्टाचार, बेथिति र युवा पुस्तामा बढेको निराशाको अभिव्यक्तिको रूपमा सुरु भएको यो आन्दोलनले राज्यको आधारभूत सुरक्षा संयन्त्रमाथि नै धावा बोलेको छ। जेनजी आन्दोलनको महिना दिन बितिसकदा पनि देशको शान्ति- सुरक्षामा आश्वस्त हुने स्थिति निर्माण हुन सकेको छैन।

भदौ २४ का दिन नेपाल प्रहरी र आन्दोलनकारी दुवैले भोगेको पीडा असामान्य छ। त्यो दिनका हिंसात्मक घटनाले नेपाल प्रहरीलाई भौतिक र मानसिक दुवै रूपमा गम्भीर क्षति पुर्याएको छ। सहकर्मीको हत्या, चौकी र कार्यालयमा तोडफोड र आगजनी, बर्दी र हतियारको लुट र दूलो संख्यामा कैदीबन्दी फरार हुनुले प्रहरी संगठनको मनोबल गिराएको छ। साढे सात दशकको

इतिहास बोकेको प्रहरी संगठन कहिल्यै यति नाजुक अवस्थामा पुगेको थिएन।

कर्तव्य पालनाका क्रममा ज्यान गुमाएका प्रहरीको रगत सुक्न नपाउँदै, देशभरका चौकीहरूमा आगो निम्न नपाउँदै तत्कालीन प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओलीले देशको सुरक्षा प्रणालीमाथि नै प्रश्न उठ्नेगरी जेनजी युवाको हत्याबारे जुन खाले प्रतिक्रिया दिए, त्यसले प्रहरी संगठनको घाउमा थप नुन चुखे छर्ने काम भयो। आन्दोलनमा भएको हिंसात्मक घटनाबारे तत्कालीन गृहमन्त्री रमेश लेखकको अभिव्यक्तिले प्रहरी संगठनलाई थप अविश्वसनीय र बेवारिसे तहमा उतारिदियो। राज्य सत्ता सञ्चालनको तहमा बसेका ओली र लेखक जस्ता नेताहरूको निरन्तरको यस्तो प्रवृत्तिले नै आज प्रहरी र नागरिक बीचको सम्बन्ध कमजोर बन्दै गएको छ। जसले दीर्घकालीन सुरक्षा व्यवस्थामा नकारात्मक असर पारेको छ ।

जलेका चौकीहरू: राज्य उपस्थितिको विघटन
प्रहरी चौकीहरू भनेका राज्यको उपस्थितिको प्रत्यक्ष प्रतीक र जनताको सुरक्षाको पहिलो ढोका हुन् । जेनजी आन्दोलनका क्रममा काठमाडौँ उपत्यकासहित देशभरका करिब ४८९६ युनिट प्रहरी चौकीहरू र ५०० भन्दा बढी सवारीसाधनहरू जलाइनुले कानुन तथा व्यवस्था कायम गर्ने निकायको मेरुदण्डमाथि नै गम्भीर प्रहार भएको छ। चौकीहरू ध्वस्त हुँदा सबैभन्दा दूलो त प्रहरीको मनोबलमा हास भएको छ। दूलो संख्यामा प्रहरीहरू घाइते हुनु, १२४७ थान आधुनिक हातहतियार र एक लाखभन्दा बढी गोलीहरू लुटिनु र बर्दीसमेत फुकाल्न लगाइनुले सुरक्षाकर्मीहरूको मनोबलमा गम्भीर चोट पुगेको छ। यसले प्रहरीलाई आफ्नो कर्तव्य निर्वाह गर्न

मनोवैज्ञानिक रूपमा कमजोर बनाएको छ।

प्रहरी कार्यालय, सवारीसाधन र सञ्चार उपकरणहरूमा भएको क्षतिले अपराध अनुसन्धान, सार्वजनिक शान्ति सुरक्षा र विपद् व्यवस्थापनजस्ता दैनिक सेवाहरू अवरुद्ध भएका छन्। श्रोत,साधनहरूमाथि आगजनी हुँदा घटनास्थलमा तत्काल पुग्ने क्षमतामा हास आएको छ। कतिपय ग्रामीण तथा सहरी क्षेत्रहरूमा प्रहरी चौकी नहुँदा स्थानीय समुदाय सुरक्षाविहीन महसुस गर्न बाध्य भएका छन्। यद्यपि, केही स्थानहरूमा स्थानीय समुदायले जलेका चौकी पुनर्स्थापनामा तदारुकता देखाएर सकारात्मक पक्ष प्रस्तुत गरेका छन्।

जेनजी आन्दोलनपछिका सुरक्षा चुनौती:
प्रहरी चौकीहरूमाथिको आक्रमणले उजागर गरेका दीर्घकालीन र जटिल सुरक्षा चुनौतीहरू भयावह खालका छन्। आन्दोलनका क्रममा लुटिएका र अहिलेसम्म फेला नपरेका दूलो संख्याका हतियार हरूले गम्भीर सुरक्षा जोखिम बढाएका छन्। यी हतियार अपराधिक समूहको हातमा पुगेमा भविष्यमा हिंसात्मक घटना वा संगठित अपराध बढ्ने खतरा छ। कतिपय सुरक्षा अधिकारीहरूको भनाइ अनुसार, यो आक्रमण आकस्मिक नभई 'गुगल म्यापमार्फत' लक्षित चौकीहरूमा गरिएको संगठित हमला थियो। यसले युवा आन्दोलनलाई अपराधिक समूह, भागेका कैदी र अन्य तत्वहरूले दुरुपयोग गरेको देखाउँछ, जसले राज्यको आन्तरिक गुप्तचर र सुरक्षा रणनीतिमाथि प्रश्नचिह्न खडा गरेको छ।

जेनजी आन्दोलनको औपचारिक नेतृत्व नहुनुले यसलाई व्यवस्थापन गर्न भन्नु कठिन बनाएको छ।

सडकबाट जुनसुकै बेला नयाँ नेतृत्व निस्कन सक्ने र आन्दोलनले फेरि उग्र रूप लिन सक्ने जोखिम सुरक्षा निकायलाई छ। यी सबै आकलन हुँदाहुँदै पनि यसलाई रोक्ने पूर्वतयारीका लागि प्रहरी संगठनसँग बलियो पूर्वाधार छैन। ध्वस्त भएका संरचना र जलेका सवारीसाधनहरूको पुनर्निर्माणका लागि दूलो बजेट र समय आवश्यक छ। यसका लागि पर्याप्त स्रोतसाधन र द्रुत खरिद प्रक्रिया आवश्यक पर्दछ, नत्र सुरक्षा सेवा प्रभावित भइरहनेछ। सरकारले समयमै यो कुरामा ध्यान दिनु जरुरी छ।

निष्कर्ष:
जेनजी आन्दोलनमा जलेका चौकीहरू केवल भौतिक संरचना मात्र होइनन्, राज्य र नागरिकबीचको विश्वासको डोरीमा आएको दारको प्रतीक पनि हुन्। यो आन्दोलन मूलतः दशकौँको राजनीतिक बेथिति र भ्रष्टाचारविरुद्ध युवा पुस्ताको आक्रोश भए पनि, हिंसा र तोडफोडको बाटो अपनाउँदा यसले मुलुकलाई गहिरो सुरक्षा संकटमा धकेलेको छ।

यस चुनौतीको सामना गर्न तत्कालै प्रहरीको मनोबल उकास्ने, क्षतिग्रस्त संरचनाहरूको पुनर्निर्माण गर्ने र शान्ति सुरक्षाका लागि आवश्यक स्रोतसाधन (विशेष गरी गाडी र हतियार) को व्यवस्थापन गर्न आवश्यक छ। तर, दीर्घकालीन समाधानका लागि राज्यले युवा पुस्ताको निराशालाई सम्बोधन गर्नुपर्छ, राजनीतिक नेतृत्वले जनमतको सम्मान गर्दै भ्रष्टाचार नियन्त्रण गर्नुपर्छ र सबै सरोकारवालासँग समन्वय गरेर सुर्क्षित र समावेशी समाज निर्माणको दिशामा अघि बढ्नुपर्छ। नत्र, अस्थिर राजनीति र क्षयीकृत सुरक्षा संयन्त्रले मुलुकलाई आन्तरिक असुरक्षाको भुमरीमा फसाउन सक्छ।

कांग्रेस...

'यसले मात्र ताजा जनादेशसहितको नेतृत्व र नीति लिएर पार्टी नयाँ ऊर्जाका साथ अगाडि आउनेछ। नयाँ युवाको प्रवेश बढ्नेछ। यसले मात्र देशको समस्या हल गर्ने सामर्थ्य राख्नेछ,' पौडेलको भनाइ थियो, 'विशेष महाधिवेशनको प्रस्ताव गर्ने साथीहरूलाई धन्यवाद। अहिलेको अवस्थामा यो वा त्यो बहानामा पार्टी अधिवेशन पर सार्ने वा म्याद थप्ने विषयले पार्टी र देशलाई गम्भीर संकटमा धकेल्ने भएकाले त्यसतर्फ सोचिनु हुँदैन। ११औँ महाधिवेशन ६० दिनमा सम्पन्न भएकाले यो अवस्थामा सजिलै नियमित महाधिवेशन गर्न सकिन्छ।'

गण्डकी प्रदेश कार्यसमितिका सभापति शुक्रराज शर्माले विशेष महाधिवेशनको मागलाई समर्थन गर्दै यसले नियमित महाधिवेशन समयमै गर्नका लागि बल पुगेको बताए। शर्माले सभापति देउवाले भदौ २३ र २४ को घटनाक्रम किन भयो भनेर समेत प्रष्ट पार्नुपर्नेमा किन नआएको प्रश्न उठाए। 'यो अवस्था आउनुमा कांग्रेसको शासकीय बेथिति पनि जिम्मेवार छ, यसमा कांग्रेसले क्षमा मान्नुपर्छ,' शर्माले भनाइ थियो।

संस्थापन पक्षका धेरैजसो नेताहरू भने महामन्त्रीद्वय गगन थापा र विश्वप्रकाश शर्मांमाथि आक्रामक ढंगले प्रस्तुत भएका थिए। सुदूरपश्चिम प्रदेश कार्यसमितिका सभापति वीरबहादुर बलायर, कोशी प्रदेश कार्यसमितिका सभापति उद्धव थापा, सरस्वती बजिमय, सुशीला थिङ सबैभन्दा बढी आक्रमक भएका थिए। बलायरले म्याद गुज्रिएका महाधिवेशन प्रतिनिधिहरूलाई जम्मा गरेर विशेष महाधिवेशनको मागको कुनै औचित्य नभएको भन्दै नियमित महाधिवेशन समेत फागुन २१ को निर्वाचनपछि हुनुपर्ने बताए। थापाले चुनावअगाडि किन महाधिवेशन चाहियो भन्ने प्रश्न गर्दै फागुन २१ को निर्वाचनअगाडि पार्टीको महाधिवेशन गर्न नहुने तर्क अघि सारे। थिङले विशेष महाधिवेशनको माग राखेर हस्ताक्षर गर्नेहरूलाई बोलाएर कारबाही गर्नुपर्ने माग गरिन्।

शुक्रबारको बैठकमा बोल्ने २७ केन्द्रीय सदस्यमध्ये संस्थापन इतरपक्षका शेखर कोइराला पक्षीय सदस्यहरूले विशेष महाधिवेशनको सन्दर्भमा उल्लेख नगरी मंसिरमै नियमित महाधिवेशनको माग गरेका छन्। तर, महामन्त्रीहरू नजिकका सदस्यहरूले भने नियमित महाधिवेशन हुन नसकेमा विशेष महाधिवेशनमा जानुपर्ने धारणा राखेका छन्। कांग्रेसको बैठक शनिबार पनि जारी रहने छ।

तीन उद्योगले तिर्न थाले बक्यौता

भापा(प्रस) । डेडिकेटेड र टुङ्ग लाइन प्रयोगबापतको बक्यौता महसुल भुक्तानी गर्न नेपाल विद्युत् प्राधिकरणले ताकिता गरेपछि बक्यौता रहेका उद्योगहरू सम्पर्कमा आई महसुल तिर्न थालेको नेपाल विद्युत् प्राधिकरणले जनाएको छ । सम्राट सिमेन्ट, रोल्पा सिमेन्ट र नवनेपाल प्लास्टिक इन्डिस्ट्रिजले किस्ता तिरेका हुन् । रोल्पा र सम्राट सिमेन्टले किस्ताबन्दीमा रकम तिरेका छन् । प्राधिकरणका कार्यकारी निर्देशक मनोज सिलवालका अनुसार अरू उद्योग पनि तिर्न आएका छन् । महसुल तिर्नका लागि दिइएको समयसीमा नजिकिएकाले सम्पर्कमा आएर तिर्न थालेको र सबैले तिर्न आउने विश्वास व्यक्त गरे । तीन वटै उद्योगले विगतमा

किस्ताबन्दीको सुविधा लिई बक्यौता रकम तिर्न सुरु गरेका थिए तर २८ किस्ता सुविधा लिएर केही बक्यौता रकम तिरेपछि गत वैशाखदेखि किस्ता तिर्न छाडेका थिए ।

सम्राट सिमेन्टले २०७२ माघदेखि २०७५ वैशाखसम्ममा डेडिकेटेड तथा टुङ्ग लाइन प्रयोगबापतको थप महसुलको कुल तीन करोड ७७ लाख बक्यौता रकमलाई प्रतिकिस्ता १३ लाख ४९ हजार रुपियाँ एक मासिक किस्ता हुने गरी २८ किस्तामा बुझाउने स्वीकृति प्राधिकरणबाट लिएको थियो । उद्योगले चार किस्ता बुझाएपछि गत वैशाखबाट किस्ता बुझाउन छाडेको थियो । उद्योगले एकै पटक तीन किस्ताको ४० लाख ४७ हजार रुपियाँ बुझाएपछि जेटसम्मको किस्ता

चुक्ता भएको छ ।

स्वीकृत किस्ता सुविधाबमोजिम गत असारबाट असोजसम्म ११ किस्ता बुझाउनुपर्नेमा सात किस्ता मात्र बुझाएको थियो । बाँकी चार किस्ताको ५३ लाख ९६ हजार रुपियाँ बुझाउन पुनः पत्राचार गरिएको थियो । यसै गरी रोल्पा सिमेन्टको ९९ लाख १२ हजार बक्यौता रकमलाई प्रतिकिस्ता तीन लाख ५४ हजार रुपियाँ एक मासिक किस्ता हुने गरी २८ किस्तामा बुझाउने स्वीकृति प्राधिकरणबाट लिएको थियो । छ किस्ता तिरिएपछि उद्योगले तिर्न छाडेको थियो । उद्योगले पाँच किस्ताको १७ लाख ७० हजार रुपियाँ एकै पटक तिरि नियमित किस्ता तिर्ने अवस्थामा पुगेको छ । अब उद्योगको १७ किस्ता

तिर्न बाँकी छ ।

त्यस्तै नवनेपाल प्लास्टिक इन्डिस्ट्रिज १२ किस्ताको एक लाख २३ हजार रुपियाँ तिरेर बक्यौता रकम चुत्ता गरेको छ । प्राधिकरणका अनुसार ४७ उद्योगबाट महसुल र जरिवाना गरी करिब आठ अर्ब रुपियाँ असुली हुनुपर्ने छ । प्राधिकरणले गत असोज १२ गत एक सार्वजनिक सूचना जारी गरी यस्तो बक्यौता भुक्तान गर्न आग्रह गरेको हो ।

सोही सूचनासँगै अधिल्लो सरकारका समयमा महसुल पुनरवलोकनसम्बन्धी सबै प्रक्रिया बढर गरिएको थियो । ऊर्जा, जलस्रोत तथा सिँचाइमन्त्री कुलमान घिसिङले पद बहाली गरेसँगै यस्तो बक्यौता असुली गर्ने निर्णय गरेका थिए ।

चिनीको मौज्जात पर्याप्त

भापा(प्रस) । तिहारमा नेपाली उपभोक्तालाई आवश्यक पर्ने चिनी पर्याप्त रहेको जनाइएको छ । उद्योग, वाणिज्य तथा आपूर्ति मन्त्रालयका अनुसार सामान्य अवस्थामा अरूबेला मासिक १८ देखि २० हजार मेट्रिक टन चिनी खपत हुने गरेकोमा दसैँ, तिहार र छठसम्म २५ देखि ३० हजार मेट्रिक टन खपत हुने अनुमान छ ।

विगतका वर्षमा साल्ट ट्रेडिङ कर्पोरसनमार्फत सरकारले भन्सार छुटको चिनी आयात गर्न नसकेका

बेलामा व्यापारीले बजारमा कृत्रिम अभाव सिर्जना गरेर मूल्य मँहँगो बनाउने गरेका थिए तर यस पटक बजारमा चिनीको कुनै समस्या नभएको सरोकारवाला निकाय बताउँछन् ।

वाणिज्य, आपूर्ति तथा उपभोक्ता हित संरक्षण विभागले यस वर्ष तिहार र छठपर्वमा चिनी पर्याप्त भएकाले मूल्यवृद्धि नहुने दाबी गरेको छ । विभागका महानिर्देशक रोशन ज्ञवालीले हाल बजारमा चिनीको मौज्जात पर्याप्त रहेको र आपूर्ति व्यवस्था सुदृढ बनाइएको बताए । स्वदेशी चिनी उत्पादक मिलसँग

प्रहरीलाई मजबुद नबनाई निर्वाचन असम्भव : गृहमन्त्री अर्याल

भापा(प्रस) । गृहमन्त्री ओमप्रकाश अर्यालले प्रहरीबिना आउँदो निर्वाचन असम्भव रहेको बताएका छन्। उनले निर्वाचनको वातावरण बनाउनेक्रममा प्रहरीलाई पनि श्रोत साधन र मनोबलका हिसावले समृद्ध र शक्तिशाली बनाउनुपर्ने बताए। शुक्रबार ७०औँ प्रहरी दिवसको अवसरमा आयोजित अमर प्रहरीप्रति श्रद्धाञ्जली कार्यक्रममा बोल्दै समाजको हरेक घटनामा प्रहरीले अग्रभागमा रहर सुस्त्रा दिँदै आएको बताए।

त्यहीकारण जेन-जी आन्दोलनमा प्रहरीमाथि आक्रमण भएको र हुलो क्षति ब्यहोर्नुपर्ने अवस्था आएको

सुपर कार्डिनेटिक एक्सप्रेस कुरियर

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय चिटि, पत्र, पार्सल पठाउन परे हामिलाई सम्भन्नुहोस् ।
बिगत ३ दशकदेखी अनुभवी तथा विश्वासिलो एकमात्र कुरियर

सम्पर्क:
फोन: ०१३-५४०८७८
मो: ९८५१६७७३५५
बितामोड (सिटि सेन्टर), काणा,
अदुवा खोला छेउ

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरू :

चन्द्रगढी, मद्रपुर	दमक	मेचीनगर	उर्लाबारी	इलाम, मंगलबारे	काकर्नमिट्टा	काणा बजार
लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८७९१	विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०१३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८१७९२४६२१	चारआली : ९८४२७०३०१३ गोबिन्द धिमिरे : ९८१५१९५०१५०	रूपेन्द्र शेर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिष्टिम आई: ०२१-५२५६१८	रणवीर लिम्बू ९८१६९८८७५७	फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४	बरत राजवंशी ९८१७०४९००१

आजको राशिफल	भनेको कुराको विपरीत अर्थ लाग्नसक्छ । स्वास्थ्यमा गडबडी भई कामकाजमा असर भगवानको आशीर्वादले भने काम बल्नसक्छ । लगनशीलताले विभिन्न अवसर दिलाउनेछ रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ । आकस्मिक धन लाभ हुनेछ । शुभ	मिहिनेछ गद्य अधिक प्रगति हुनेछ । तर अरुको भलाइका लागि दौडधुप गर्नु पर्नेछ दैनिक कामहरू सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन् आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रूचि बढ्नेछ । नयाँ खरब एवं अलझारको प्राप्ति सिंह	सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ । दैनिकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्ने । कतिपय राम्रा अवसरहरू प्राप्त हुनेछन् । आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छान्नेछ । सिंह	आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि कला र गस्सको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अघि बढ्नेछ । सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट छेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ कुम्भ
------------------------	---	--	---	--